

Det er den Beskrivelse af Kræets Tilstand, som foreligger. Politimesteren ræsonnerer videre: „Dette er antagelig Grunden til, at Skibet efter ifkun 4 Timers Førsøb, uden som bemærket synderligt høi Sø, er slaaet i Stumper og Stykker.“ En supplerende Bemærkning fra Bestyreren for Redningsvæsenet, Konful Andersen, bestyrker i alt Væsentligt det, jeg her har sagt. Han angiver, med noget større Nøiagtighed Klokkeslettet for de forskjellige sørgelige Begivenheders Indtræffen, men iøvrigt stemmer Beretningen fra ham fuldkommen overens med det, som er fremkommet fra Politimesteren som Resultat af det optagne Førsøb. Han siger, at Skibet styrede mod Land; det bestyrker altsaa Formodningen om, at det ikke var nogen ufrivillig Stranding, men at det var en frivillig Søtten paa Land. Med Hensyn til de med Redningsbaaden gjorte Førsøb falder hans Fremstilling fuldkommen sammen med, hvad jeg allerede tidligere har meddelt, men han bemærker, at Skibets Tilintetgjørelse maa være sket samtidig med det sidste med Baaden gjorte Redningsførsøb ved Klitmøller, og da man først, efter at disse to Førsøb vare gjorte, sendte Bud til Hansholm, er det klart, at der ikke kunde gjøres Noget fra denne Stations Side. Beretningen af Opsynsmanden Frost, som er en særdeles pligtopfyldende, virksom og omsigtfuld Mand, gaar ud paa, at han er overbevist om, at der ikke er forsømt Noget fra hans Side, og at der efter hans Mening ikke kan lægges Redningsmandskabet Noget tillast. Men han siger, at Ulykken ved „Steiner“s Førsøb maa dog væsentligst tilskrives Skibets Brøstfeldighed, og at det kun formaade at blive staaende saa kort Tid. Han siger endvidere, at med et Skib af den Beskaffenhed som dette, og som det maatte antages at være belastet, og yderligere trykket ved Vandet i Lasten, er det en overordentlig farlig Ting at gjøre Førsøb paa at sætte det paa Land. Det vilde med et større Kjenndskab til Kystforholdene berneede have været muligt at foretage en eller anden Manøvre, som vilde have været mere betryggende for Mandskabet. Ved at et saadant Skib, som ligger meget dybt og tungt, sættes paa Land paa Revlen, sker det næsten altid, at det strax borer sig ned i Sandet og bliver staaende ubevægelig der som en Skive for Bølgeslaget. Naar man skal sætte et Skib paa Land under saadanne Omstændigheder, at der er Fare for at seile længere, bør det ske med Pres af alle Seil og saa hurtigt som muligt, men naar det da er usødygtigt, som dette maa antages at have været, risikerer man, at det strax skilles ad. Bestyreren siger, at Udsigten til et bedre Resultat vilde have været muligt, dersom man istedetfor at forsøge paa at sætte Skibet paa Land havde ladet det gaa ganske roligt Syd paa saa langt som muligt. Det kunde have været muligt, at det kunde

være kommet under helbigere Forhold. Men hvis man ikke troede at kunne gjøre det, burde man have kastet Anker og sat Storbuaaden ud, hvad der ikke var Leilighed til, efter at Strandingen var sket. Der var da Mulighed for, at Mandskabet kunde være blevet reddet. Det er omtrentlig hvad jeg for Dieblisset ser mig istand til at meddele det værende Thing. Jeg vil ikke tilbageholde en Slutningsbemærkning fra Bestyreren for Redningsvæsenet. Den lyder saaledes: „Den industrusne ulykkelige Begivenhed vil forhaabentlig indeholde en Opfordring til Vedtagelsen af Lovforslaget om usødygtige danske Skibe.“

Jeg ser nu ikke, at der er særlig Anledning til ad administrativt Veit at søge yderligere Oplysninger. Jeg synes, at de Fakta, som have Betydning med Hensyn til Oplysningen om Grunden til det ulykkelige Tilfælde, foreligge, og skulde jeg saae yderligere Oplysninger senere, hvad jeg muligvis kan saae gennem Bestyrelsen for Redningsvæsenet, skulle de selvfølgelig blive det værende Thing meddelt. Jeg maa altsaa besvare Forespørgselen derhen, at jeg for min Del ikke skjønner, at der for Dieblisset er Anledning til at foretage saadanne Undersøgelser, som gaa ud paa at staafe yderligere Oplysninger tilveieovre paa det paagjældende Sted. Men jeg gjør opmærksom paa, at, hvis man ønsker en juridicel Undersøgelse, da er det min Kollega, Justitsministeren, som derom maa tage Bestemmelse.

Svar: Som Deltager i denne Forespørgsel skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Thinget vil ikke uden Sorg og kan jeg tilføie, uden Farne have hørt den indgaaende Beretning, som den høitærede Indenrigsminister nylig gav os, og som jo desværre til Punkt og Prikke stemte overens med de Beretninger, vi iforveien kjendte. Kun i eet Punkt glæder det mig, at den høitærede Ministers Beretning afveg fra Madenes Referater, deri nemlig, at det nu fremgaar klart, at saavel Redningsvæsenet i Klitmøller som Redningsvæsenet paa Hansholm samt Mandskabet begge Steder ere uden Dadel. Man kunde vide det iforveien, thi vort Redningsvæsen og navnlig det paa Sjællands Vestkyst har et stort Ny for Uforsørdethed, Indsigt og Dygtighed, og man kunde vide, at Beboerne ikke vilde have sveget i dette Tilfælde. Særlig glæder det mig ogsaa at saae konstateret, at Administrationen ikke har nogen Skyld. Med Hensyn til, at Klitmøller var forsynet med en Redningsbaad, som ganske vist ikke var funden brugbar paa Skagen, men som Beboerne paa Klitmøller havde antaget for sødygtig og brugelig, og som den høit ansæte Navigator, afødte Waterskout Poulsen, havde erklæret for at være brugelig, er det os kjært at se konstateret, at der i den Henseende ikke falder Administrationen Noget tillast.